

MIC. # 9905 (RAB. 2099)

GOLD, YEHOASHU'A.

גאלד, יהושע.

GEFEN ZAHAV, BERAKHOT
(HELEK BET) VE-YERUSHALMI...

גפן זהב, ברכות (חלק ב') וירושלמי...

[19--]

ASHKENAZIC SCRIPT

(ה'צ"ט אהמגד ש"פ ג'לוי"ה ז'ל"מ)

1

These images are from the collection of the Library of the Jewish Theological Seminary (JTS). JTS holds the copyrights to these images. The images may be downloaded or printed by individuals for personal use only, but may not be quoted or reproduced in any publication without the prior permission of JTS.

הועתק והוכנס לאינטרנט
www.hebrewbooks.org

ע"י חיים תש"ע

"יהבו רבנן צינייהו"

"רביט מאפו ולחילו מה מצונו חז"ל דאז במבדי התורה ולמדנה
 כאו כב חנינו ברי דרה זונקו (ברכות נ"א ז"ל) ורב זאמו בר יצחק
 (ב"ב י"ב ז"ל) לתגזר אינהם אז ידיון מיתה בודי למיט, כדאמרינן למ
 ולמי, יהבו בוי צינייהו ולכיב, יהבו בוי רבנן צינייהו ונת נפליה?"
 אגט זאמ נאמך למתו בסבת דין הכד, כאו לפומניו בזה רבנן דאמרינן
 כדאמרינן (ברכות נ"ב ז"ל) "זאת עלי דין זאלו עלי דין", פ"ט
 מתגט בדעין רדה" (ב"א ק"ג ז"ל), "ורבנן אפיכן זולו רב זאמ
 בדעין הכד מתו ולמאזל זאמ ברק טבדו" (סנהדרין פ"ג ז"ל). הנתבן
 לתולא כן אז חז"ל להבטח ציניהם דרבה? והנה החכמ יזאסט כג
 בספכו "קרוה הנהודים וכתלמהם" מה רב ק"ט וז"ל: "אלחוק בדעינו
 למלא מאלב פגול לעין הילקבה האסכבה לז נאמן היה מבין
 בחמה ובני בה אהמת באריות דעין בומה מאלה היה, כזולו
 קפאו דזאבדאו הפי הוה, ואחורא וקבאל נחלב זאמ ליבאו ל' נאמן
 דק הלב כרצה חו, והם לני הפנים בקולו זאמ ל' נאמן ורבה.
 ולי דרתי המומי, ונאלה ל' ל' צמא" המומי זולו ל' נאמן הוא
 בדיק השלמה ולשון הלוייה כאו נאלה אבו כזאבן זאמ ובלו דעין

— י'ה'ב'ו ר'ב'ן צ'י'נ'ה'ו —

ח'כ'ב'ה ו'ב'ל'ש'ן א'ל'כ'נ'ז : ז'ד ל'ט'י'נ'ז פ'ז'ל'ט'י'נ'ז'ר'ט ז'כ"ו ז'ב"ל. א'ב'ר'י'ו
 ז'ל'ה ת'א'ר'י'ס א'ב'ח'ק'י'ם ב'ז'י'נ'י כ'ל ג'ל'ב'ל, ח'ז'ו ז'ל'ו ז'ל'ע'ן ב'כ'ל ת'ת'א'ר'ה
 ל'פ'ט'י'נ'ו א'ל'ת'ג'ל'ת ב'ל'ש'ן ה'ל'צ"י כ'ב'ל'ע'ז'ו ז'ו, א'ז'ר ז'נ'ק י'כ'ל'ס ת'ח'כ'ס
 ב'ר"ו ז'ז' כ'ל ת'ת'ק'ו'ת ה'א'ס'פ'ר'י'ם א'נ'ק א'ת'ו כ'ב'י'ם ז"י'ז ל'ת'ר'ו ח'כ'ו'ם
 ז'י'נ'ה'ם ב'ם ? א'ת'ה ל'ק'ט'ת ז'ז' כ'ל ה'א'ז'ו'ר'י'ם ב'ל'ס ת'נ'צ'ת ב'ה'ם
 ל'ש'ן י'ה'ב'ו ב'י ר'ב'ן צ'י'נ'ה'ו" ז'ו, נ'ת'ו ח'כ'ו'ם ז'י'נ'ה'ם" א'ז'י'נ'ת
 ב'ז'י'נ'ה'ם א'ת'פ'ס, א'ז'ו'תה ז'ז'ת ג'ם ז'ז'י' א'כ'ל'ס ו'ת'ק, ל'ת'ל'ש'ן
 נ'ת'ר'ת צ'י'ן ב'ב'ר'י ח'ז"ל א'ל'ת'ג'ל'ת ל' ה'כ'ו'ת, ז'ז'ו ב'ן : ז'
 ל'ש'ן ת'א'כ'ת א'ז'ו'ל'ס (ז'ס ז'ז'ו'ל'ס י'ז'א'ז'ז' ז'כ'ז'צ'פ'ן), ז'ז'ז'ר
 ל'ז'ז'ז' ח'כ'ו'ם ז"ל א'ז'כ'ר'י'ם ב'ם ז'ז'ו א'ל'ת'ג'ל'ו ה'י'ה, א'ל'ת'ז'ו'ת
 ח'ז'ק ת'ת'ג'ל'ת ז'נ'ק ז'ל'ת'ה כ'ז'ל'ס ח'כ'ב'ה ה'ג'מ'י'ו : כ'ל ז'ק'א'ם ל'ת'ר'ו
 ח'כ'ו'ם ז'י'נ'ה'ם ז'ו ז'ז'י' ז'ז'ו א'ת'ה" (ת'ג'ל'ת ה' ז'ז' א'ז'כ'ר'י'ם ז' ז'ז')
 א'ז'ז'ו פ'ל'ס, כ'י ז'ז' ת'ת'ר'ת'ק'ו'ת א'ן ת'ק'ה' נ'ת'ו ל'ק'ט'ו כ'ל ה'ז'ט'ק'י'ם א'כ'ס'י
 ה'א'ז'ר'ת' מ'ת'א'ל'ט'י'ן ; א'פ'ז'י'ם ה'ת'ת'ב'ז'ז'ז'ו נ'ת'ו ז'ז' ז'ז'ו א'כ'ו'ת'ו
 כ'ל'ו ת'כ'ו א'ז'כ'ו ז'ד ל'ת'ר'ו ב'ל'ז'ו ת'ל'ח'י ת'ל'ח'י א'נ'ל'ת'ה ג'ל' ל'ז'ז'ת
 (ז'ז' א'ז'ק י"ז ז'ז'ו "ל'ת'ר'ו" ל'ט' א'ת'ה, ל'ת'ה י'ה'ו). ז'ז'ה ה'ז'ו ז'ז'י'ן
 ה'א'ז'ר'ת' ז'כ'ב' ל'ל'ת' ל'ת'ר'ו א'ז'ז'ו (ב'ר'כ'ו'ת י'ז' ז'ז'ו) א'נ'ל'ת'ה

— יהבו רבן צינייהו —

ג' על צימא; ובה סרה המצוה זניק ירה בו ציניו אסג נבא
 היה. ומה לצניו (לבה א"ג י"ה) כן מקום לנינו ציניו איה
 נלכף" הוא הפלג הצניו זניק בבארי הקלה ותוכחה עלו כולם
 וצינייהו לבה נה אבה הרד מקרה דמי. — אכן ירה (כלב"י)
 בי ציניו (בהווי סבו) ונה נפליה" ל" השלילה מזה מנה הניח
 (לט א"ב ד"ו). אכן כלב"י צניו אבהה בן אריס (אשה הכהן
 האור דגור ל' ה' *) ונלה ג' על צימא; וז' יוחן צניו
 אהליהו דא דברי חכמים (סנהדרין ק"י ד"ו) ונלה ג' על צימא.
 אכן (בסוטה א"ו ד"ה) רב זמר רזיה אמר כדמינו אכו"י ל"י
 כדנין נניתי צניו בברי חז"ל שהיו אשון צניו ותוכחה.
 ב' אשון לבה והכרת פניו (יצאון צניו) כמו ירה
 בי רבן צינייהו ברבמו" (מבוא נא"ד); נניו חכמים צינייהו
 בהלי העקן וכו' בשלמאל הקטן" (סנהדרין י"ו ד"ה); ברב צניו
 בר זבאו" (בזו"ר"י שילא בר זבבה ס"ט!) (לט פ"ה ד"ה);
 ברבנו צנייהו" (מליון צ"ד ד"ה); אכן ירה בי רבן צינייהו
 וניחרכו לקי' (ב"ה פ"ה ד"ו), ל" לבהו ברבמו אלו
 באומו נאם אנרד כן ברב אלה לטן, וקרינו איה קיניו חרוק לקי"

(* ע"י כסף מלך לט (המחבר)

1
* הערה אזור: יהוה רבן עניוהו

הערה, אצ"ל שהרב החכם מאה אברהם אינדזרמאן בהש"ל לריב בערבין הארוך
לבאר ענין אחרט ז"ל במ"כ, יהוה רבן עניוהו" בג' אופניט שאניס, אכ"ל למזן הסור
אר הפאניאה והלואה וזבדיהם ז"ל למ"ל פאמיט באהט עניס אר היוזעלעט להקפנודו עליהם
אוצר"פ. און האמ"ר אברר אר הענין הזה בכל זאפן, כזאמ"ל לנבון להבננו פה ג"מ
אר האזור "אהט עין" לכתב הסוקר החכם ימ"ל בהצופה "הוטי"ד"
(לעז שלט 36 מ) וזה לשונו:

"הספר האמריקאי החדש פגדו באדלנו הוא (אופאלציון הרמוליון,
נמצאו כמה פאזיט רביס העזרביס כי קס-אי-מקר אדג-או-ילוד
היה באהט עין, אהטו זה היה ככאי חפץ ביבדו ארכאל בו נפלאה לזרה
או איסרם בחמו אוסר אכזרי. אונס פארה זאמ"ר ופאזיט אהט עינו, אולר
ד"ב או נבצה לכ, יספר און הלאר הענין *Montholon* אולר היה
אחד גלדידי אהביו ההלא ארם בלשו גאמ"ר דא האו ע"ט העלעניו: אר
חוף בריטאניו אר נהר באאלארפאלן באו האדאיראל, לזרר קלייט
באמכא אהלא אהעיד אינדזרמאן כי כלה אנח"כ זהו ארם אהלא בריטאניו
לשונו בלוי. - אוהי בהגידו לזאמ"ר קר"ה אל הקיסר אוסע אדבר בלוי אהלאר:
"אהלא ענאלאונד דארלא זאמ"ר אידק!" אדברויס היוזעלעט החמ"ד
אינדזרמאן, אבריד וזורה הניח יבדו אר חרבן אולר יזאמ"ר בריטאניו אדלה
גידו, אהלאר הנה - רק אהט-עין נארם אנוס. בכל יאמי חיינו או הפוק

(* הצדה אמורה: יהבו רבנן עונייהו

מה-עין חובר כמות אלה כזה. האבט הזה לבד כמדת כל עצמות האבטוראל
 מקנה גלו העזק השלם השלם, ורואו נפול זה חזבו, כרואו חלואו אפולט הזה
 יאביעוהו כי נחלף דליו אלפס אור. — הקיסר החרה החזיק בתרבו, והאבטוראל
 כפף כוונתו רואו נטבד כרוב סרעפיו בקרבן. בוגה דקה למה כרעזים
 פנאכויס הזולה. נאכזה הייה פזאלת מהט העזן זה כל הזורחויס ההו לש
 ככרפתיס ככרופטיניס, והו אנס ואחרגת אנלקיס! — פזאלה ככזאר
 יציה לפזאלת זרביס מהט עזן הקיסר גמ בזר קטנה אצל זה כרעזעזע
 בזוקסען. אחד מהלפי הצע הפיו נחלף לשם נאפואלעזען, אוכבדו
 כאלוק פבזאר. והו הווס יציו בקול כי יצאר הקיסר דרך פאר ההויו.
 הזולט ההויו האול באה האמה ארעז בו יראה זה הזולט הנפלאו והנוראו הזה
 והו כי בו הקיסר רוב זה סוסו, אוהפף הזולט מהעד אהאן הרב אוהקר
 נכח פני הקיסר, אור נאפואלעזען דליו בחמת אף זה אחד מהבטי עזונו
 אפפף אהריק נאריו אוד. ארעז ההויו נקטי חוט חיו הזולט, אפל יצוריו
 פאו הרמאללו, וזו היה בו כח אראב זה רגלו והו כצל בתאגו עד קן יאיו חיו.
 מהט הזה הרס החריב זה חיו עד היסוד באו אווסף זולט ראו ונלמרו, והו הדבר
 אהפלאו אפלאו אפחד פבדיס. — הדבר הזה יורה לנו אודי כי זון לנו אהלמאס
 כפולענו הספרי הרמאב גזמריס המורניס זה פזאלת מהט עזן כזה כמא: כא מקום לענו
 חכמיס עינוהפס זו אורה זו עני, נחלו או נחל עינוו בו אוו בס, הנאפזויס ארוב

(* הצרה אמר: "הקו רבן זינינו")

אזין לנו אמר זה זנינים כולה: בברו חכמים בלשון גומא והפאו, כי יואל.
פוגה עליהם זה פי הדרכי האומר ואם יגרד כח גדלו התלמוד אמר
ניפאליציון אפוא באה זנינים? וזה אומר זה עליה הזולקום, הוא
הדיני' אזינהו בדיבהו! "זבל" —

(האמר)

באברהם ליר הליכנס רבינו : היה רבי פנחס בן יצחק זואר : לריגות
 אבינו איבי נקיות, נקיות אבינו טהרה, טהרה אבינו קבולה,
 קבולה אבינו עולה, עולה אבינו יראת חסד, יראת חסד אבינו
 איבי חסידות, חסידות אבינו רוח הקודש, רוח הקודש אבינו תמימות
 הויתם, תמימות הויתם אבינו אלהי הנביאים אלהי. - לריגות
 אבינו איבי נקיות, לזואר "אכלה אכפר את הקודש". נקיות איבי טהרה,
 לזואר "אכפר זיהו הכהן וטהרה". טהרה איבי קבולה, לזואר "אכלה אכפר".
 קבולה איבי עולה, לזואר "כיו כה זואר כמ ונליו אופן ער אקול לזו ארום
 אקול וללכו אזה אכיו ולל רוח". עולה איבי יראת חסד, לזואר "עק עולה
 יראת ה'". יראת חסד איבי חסידות, לזואר "זוג ברת בחזון אחסידק".
 חסידות איבי רוח הקודש לזואר "ברת בחזון אחסידק". ארום הקודש איבי תמימות
 הויתם, לזואר "ונתנו רוח בכס אחיותם". תמימות הויתם איבי אלהי הנביאים,
 לזואר "הנה אנכו לאל אכס את אלהי הנביאים" ער כיון.

י"ט אצח אה הפ"ט יל בין נקיון לטהרה? אלא מה הוא אלה אצח
 אלו אהותם? אלא אוק אפיה ליראת חסד אהיו איבי חסידות אפסק אנ ברת
 בחזון אחסידק" חכן יראת חסד זואר? אלא אוק אפיה ה' אצח אפסק אלה?
 אלא אלו אלו אלו חסד? אלא אנה לזו זואר אפיה אנה, "אז ברת" כיון

בראשונה? אלאו בראשונה הביאו הפסוק ממחל"ה אמו"ה" ובסוף ודברת? אלא
 ואמר "תחית פותח" הביאו לידי זולתו" באבדו אן הפסוק וזכר הפסוק למחל"ה יבאו
 זולתו ואחר כך יהיה התחיה, לפי אשר, הנה אנכי אלה לפי זולתו הנביא
 לפניו הוא ה' הגדול" דהיינו יום התחיה? ואם רצה ואמר ליבאו זולתו אחר
 התחיה, לפי זה יה' מחיה את כלם ואלה אכן אלה אחרות ואבדו אולם ילמדו
 מיום וקיימים כדבריהם, אלאו ארזו בפערי האנשים הפולשים בו וגו' והיום הגדול
 הוא יום הבין להווא אחר התחיה? זה אנו! בקאמר, והלמה את זולתו אר
 בני"ה" דהיינו התחיה, נמצאו להווא בזו קאבס התחיה? ואם תאמר כי כיון
 שזולתו הוא לפני התחיה ונצטית על ידו לזה זכר "תחיה מחייה לידי זולתו"?
 זה אבני אנון לו אחר! דלאו יאמר בימור זולתו היינו מדבריהם לפני עצמה זולת
 התחיה, או היינו התחיה עצמה, אם היינו מדבריהם לפני עצמה ונכספת וצב עצמה,
 אם כן הדבר קלשין אבאבתנה? ואם הווא לזמן בהמתו מדבריהם זולת התחיה,
 למה זה מנחה מדבריהם אחר "תחיה מחייה לידי זולתו"? ונראה כי אחר
 במדבריהם אלו כי כאלו ירצה האדם אלה מדבריהם הרעה מחל"ה באו או הלאמת
 צדיק לזכרנו עצמו ויכנינו יציר טוב אר יציר רע וכמו שצב ר' חנינו בן פאסו
 לאמר "הכל מחיית אכ"ו" הווא הנצחיות להווא התעוררות ונתינת לה או הלאמת
 והתעוררות ארפול והתעורר בדבר האדם, התורה צדקת און כפרת און וקב"ה האנו
 אר דבירות לבנו לאם חסדו בלעג יביו קרבנו ואם באנו יהיה אקב"ה או הכל

כפי מה לפאנו צון איצדינר חטאנו מעני אישור נקו מעון זהו הנקיות הראונ כיו
 והרואנה א"כ"ה אכפר" ר"ל ידעה מהרה בזריצות אילנים כפרת הצון. וזמר
 כפרת צונותנו ילנים זנו לבו לאו יתגאו בקולין ועבירות זוט יבאוו איבו ואפתינה
 בטכרה וזהו טכרה הנזכרת כיון שהאזו כ"ב"ל יצרו אוננו מנתו אשלו דבר
 אור כרצונו. וכ"ב"ל זה דם היות לבאר מהחטאן האזו תמיד באמתה עם יצרו
 ה"ל"ד לאצולם יצרו חקפו והאזו עמם כנפא אצום בטכרותו אוזמר כחצותי
 זמר כ"ל"י מוככה אצנפס זמל לבו תמזכ אשלו עברה ומכ"ל מקום כ"ב"ל, והרואנה
 "אכפר דניה הכהן אטהרה" ירצה, כל איכ"ה שנתפחו או הצונות ובאו אז הפתק
 "אטהרה" כ"ב"ל אומר ח"ל"ל ביצו הטהרה, דומם און, אמה נתפכו מן הצון לבאו אכ"ל
 צון פדמם זמרת? טכרה אביזנה איבני קבאלה, האזו מה לבנה הרב בסוף א"ל
 חק א"ל אכפר, "האורה" כי הפחיתות באצות האזו אציק אל הטע"ה החטאות, והחטאות
 יאלעו באונצ"ד הטע"ה הלכל הפואל אל כח הדבריו, וזה כאלר ומתע בטכרה
 איכ"ל יצרו הרע יבאו הטע"ה מן צ"ד הקבאלה האזו הלכל הפואל האונר אל הכח
 הדבריו, יעיון בארלטים וילע הטע"ה אמה לעלפן החומר לקבל. אכ"ה ג' אלו נאמר
 גבי רבי חנינו בן דאסא, "לככה אסמיה אורקה". "לככה" היינו הסרת הקליפה
 באצותה זלר אמרה מהזמן והאזו הנקיון להאזו כפרת צון, "סמיה" האזו אהלול
 חקיה ואלכ"ה למהנה מלבנות אטהרה וזהו טכרה. "אורקה" האזו למחיק פני הזמן
 באולפן למהנה בהיורה כיו אה"ט החרב באולפן למזם יסתכל הזדמם ויבזמה בה צורתו

כענין בארמיה, אלאו כמד אנ קבלת הלפז מהלפז אלאו קבולת הנזכרת כאן לעיל
 בה צדק כותבי אקבל אלאו הנזקק והזרק לזכרו הפי'. כל ג' זולו יהיו אף קצת
 לקנין המזלה כיון לעול הטובה נעשה מה אי מצד הפקולה מה אי מצד קנין
 המזלה אע"פ שזו זה הפיטוי, ואיזה יצטרך לקבולת יהי' קצת זול קנין המזלה ויהיה
 מעולה לעול שזו המזלה בשמה אין בהתעצבות כמו לעול זולתו הנלקט לעולו
 כדבר לעילתו בזה כדבר. איבד לעצמו היו ז' מן המזלות לעולו זולתו הנלקט
 ויעלה העולה הזו האמצעי בין הקצוות וכו' לפי ארס' בספר המזלות, ומזה
 זו היו אורה למעורר הקב"ה אלה זולתו, והיול אלה ענין מזה" ארמיה מפסק
 "מאמ אקבול אשכנ" לעולו יתבונן לכן עם הקבול" וזוהי כק"י זולתו הפיטוי ואלו
 כול". ויין כי המזלה אשר היו זולתו ההסתפקות היו קלה מזה אהליג' אמרת
 הול המזלות דבק בהם בטבד כמו המזלות והמזלות אשר נפלו על
 זולתו מזה זולתו הולתו אבהם דבק טבד המזלות, והמעלה בהם קראו ארס'
 בספר המזלות, יראו חסדו" כי היראו חסדו הולו זולתו המזלות והמזלות
 זולתו המזלות, נמצאו להיראו חסדו יקראו זולתו מזלות רבא זולתו הם זולתו
 המזלות ונקראו למ כולל לפי המסתפק בזולו אורה בהם זולתו המזלות הנפול
 כראוי זולתו המזלה. אזה אמר כיון כי זולתו חסדו דבק המזלה זולתו הפקוד
 והיו העולה הנזכרת יראו זולתו המזלה היראו חסדו להיו זולתו קלה העולה
 כנזכר, ועל מה למעורר כיון "עולה אע"פ זולתו חסדו" והיו חסדו מפסק

אצק"ר ראיותו מאלה "אז" כי באמת ראיה זו קלה עלי בואה, אכנסת אחר
למצותו הנכונתו פתח "ל" יראת חטאו מבינה איבו רוח הקדש למצות
אז תבין יראת ה' אצק"ר אלהים תמצאו. רוח הקדש מבינה איבו חסידות למצות
אז דברת בתוך לחסידות "עד שחברת בדעתו למצות, אז" ב"אז" והוא
סדרת נפח בספרים ואחר הדיון זינו זואה דמוצקה זואה הנאסח מאלה
כי איך הופיע לרוח הקדש מבינה איבו חסידות "אז" דברת בתוך לחסידות?
כי זאכנה נראה אפס, "לדברת בתוך לחסידות" משאז לדבר בתוך לוי להיה
חסידי, במשך בחסידות מבינה איבו רוח הקדש? אזר דבאכרל דה סאוק
למאזר דה הביאו סברתו זו אמר הה"ד, "אז תבין יראת ה' אצק"ר קבולת
תמצאו" דה רוח הקדש, ונראה להם דברי ר' מתנא שהתחיל בו, זואר ר' מתנא
עלמה חכמה עטרה ארזלה מה לדעתה ענה סנה אצקה וכו' משאז פולט
זר פנים בן יזור לפלו זואר ליראת חטאו מבינה איבו רוח הקדש לכו
חסידות כמו למאזר אלה א' פנים? אכן זוני זואר כי באל מצדל דה יפה
האכית מפסוק "אז דברת בתוך" דאקו, כי ברמיה היז למבינו ליראת חטאו
מבינה איבו חסידות הביאו הפסוק "אז דברת" וכאלה רצה להאכית, חסידות
מבינה איבו רוח הקדש" הבינו מ"דברת" ואזו הצפנה "אז" וזה כי כה
זאתו כי היראת חטאו הוא גבר הוציאה למינו כמו הפולט לפלו תמיד
באמתה עם פתוח וצדיק לכו יכו או להפנינו ולפיכך זואר דה פולט רגלו

כי כהר הליט גבר המעלה, וזה לפי שקדם לפסוק זה מ"ו דברת בחזון"
 ואומר "ואלתי הדם יאבדו תרועה וגו' בלמה יעלו וגו' כי תעזבת עמנו
 זמנה וגו' ד"ו מ"ו דברת בחזון וגו'" ואצטוי כי בא המאמר זה ברוב
 זמנו לומר הדם היכיוו חטאו "ואבדו תרועה" הם הוודעים לכול ילד
 דוד ליהיה נכד מתי יבט "אשר" הוא כמו "אשר" הוא הוודעים היותו
 למינין ולענין את ילדיו, "ואבדו תרועה" הוודעים דבר המורה בנפש, אולי
 כי כוזב תרועה חלוקה הוודעים הילד הרצ כמו למטה "אשר" יבט
 אשר בזה ודע או יחדו? "באופן לכמה יהו הדם יאבדו תרועה ובלמה
 יעלו כל הוודעים כי גבר המורה הוודעים לפי המורה אכן אמר "בלמה יעלו", וזה
 זמנו איבדו חסידות, "לדברת בחזון" אמר דברת בחזון או לומר
 היה חסיד, באופן לזכר כל מהו יכיוו חטאו והם יאבדו תרועה, דברת בחזון
 אמר "שהיה חסיד קדם לדברת בחזון, נאמר למיבוא הוודעים סמוך
 לכיוון חטאו הנזכר, ואמר החסידות יהו החזון כנזכר. ולפי לחסידות
 או נעשו כי זמנו את המדע אמר מדר ולענין ממשלה, זה כן אמר בלמה
 יחיה "חסיד", ולכן חסידות זמנו איבדו רוח הקדש הוודעים מה הפסוק עמו
 כנזכר. וזה לומר יבדו מה לומר המורה זה הוודעים רוח הקדש אבדו אמר
 כי זמנו זה נבואה כל אמר הוודעים לפי שפירש מן הלכה הקודמת או כח הדברי, וזה
 בו ימארו האדם או הוא אבדו אבדו, ומתקבל בהם הפה וקול או אמר

דבריהם נכונים וגדולי הדרך וכו' לומר "ורוח אלה את צאליו וכו'
 לעזריק' לט' בתל' לני יעזין לט'. ביולפן כו רוב הצדוקים והחסידים זכוכ
 אינו רוח הקדש זה. ואם למחיי' האתום יבוצ' ליונה אכל' ילדיו
 החסידים והפולשים גולה לצדוקים גמורים, ארצו ילדיו גם להם חיים
 בתורה תולדוין אצרכו ונצלים אפר ונצדקים תהי כפול רגלי הצדוקים כו
 לעזריק' מוסק, "ובאו וכו' וגו'" ואו ילדיו חיים יאלו הצדוקים בקב' וכו'
 לכה הרמ"ט לט' בהלכות אכסום ומאמתי'ם, זהו מה לומר כיון, "רוח
 הקדש אביו אינו מחיי' האתום" כו או להלוא אמורה אצדק' יתיה בתחילה,
 והביו כויה מוסק, "ונתתי בפי רוח וחיותם" נראה זו לעזריק' אור, "ונתתי
 כוחי" להראויה הוא מוסק, "ונתתי רוחו בפי וחיותם" לעזריק' קצד כו
 הקהל, כי אט' היה אן, "ונתתי בפי רוח" להלוא אול הצדוקים אול
 בקדשה להביו רוח בהם אהיה אולם, היה או אהקדום בפי "רוח"
 כנצב במוסק אלו דבר קצד הקהל להם מאצדק' זו ליל בהם רוח הקדש,
 כי אם להביו אהם רוחו הם חיים וכו' כי בהיות לחיים ליתן לכה לעזריק'
 להלוא הגוף אול בו פול אולו המצול ונצדק' עמו בצדק', חיים לוחין או
 בתחילה כיו ליתעצן וילתעצ' בחברת הנפ' וגו' חיותם. אולו אור
 כי רוח הקדש היו אצדק' נבאיה כו לומר חכום במקוולת רבום כו
 לומר אצדק' קהל' ג' נראה נבאיהם אהותם דברו קנולין יכונה הולד

וקבלת ואמרו כמה מקלות שררה עליו רוח הקדש ואמר ג' ספרים באמצע
 ברוח הקדש הינו נבואה והבנו ראייה או הפסוק אזה להצדקים והרשעים
 כל מהם חיים בחייה והצדקים נשארים והרשעים מתים ואמר כי כל
 הצדקים אינני אלה און יכולין לזכור להיות נשארים חיים אלאו אס כן זכור
 תראה אנבואה כי המקיים הוא הרוח הקדש והוא האלוהים חיים נצחיים
 על "אנתי רוחי כפי חיותי" כי אחר שאמר "ויצאתי כי אני ה' קדתי
 את קברותיך ובהצאתי אתם מקברותיך" הרי התחיה אצרכי כיון
 אזה חזר ואמר "אנתי רוחי כפי חיותי" אחר לכה יאן מקביתם?
 אלאו אחר אנתי כפי רוח חיותי והנחתי אתם על אדמתם" כי
 כל הצדקים לעולם בתחיה הוא להיות נשארים קיימים אלאו, ואונס
 יכולים לזכור אצרכי זו אלאו אס כן הוזה נח' נחן להם במתה אצרכי
 נבואה, אזה יכולין להיות חיים אלאו שאמר "חכמת אל האלה" חכמת
 אמתית הוא, להיות לכלם שאצרכי אפי הקבירה אבלם לפי אפי היו נשארים
 חיים, ועל "הנחתי אתם" כי און בהצאתי ללאו תמות, אלאו אס כן
 יש כפי אצרכי רוח הקדש, אלה און אחר התחיה אצרכי איו ללאו יפה
 בה בזה האלם, אבה אולא אפיוחם על אדמתם. אס כן או אלה או אצרכי
 הנבואה אבטח'ו לילמד בתחיה, ועל "רוח הקדש אביא עליו תחיות האתם"
 "תחיות האתם אביא עליו" הוא כאלו לביארתו על אולתו אחר לזמרו ל"

"מה הנזרה יש להם לצדיקים למסגין מצוות ומצוות טובים בזאת הזנה? בין
 לאוני אחד פניהם כגוף חמה". רצו בזה כי מה הנזרה ומה לבר יש
 לצדיקים רוצה אומר לזה החומר שנצטרך בעשיית המצוות? כי המון לבר
 נתן אנפס הוא לבר הצפון לצדיקים בזאת הנשמות, ואיך כן החומר לשאר
 באנו לבר? לזה אומר "בין לאוני אחד פניהם כגוף חמה", כוונה כי בזמן
 התחייה יתחדש להם טבע אחר באת נפסב זק ונקי לאו נכריה וינצ
 מהם ההלכה, כמו חומר זולתו לשאר קיים בגוף אנפס לשאר כמו חומר
 בלתי שרץ הולך חומר, הם ספיריים ופקים באתי מורכבים, כן יחלה
 הוול יה' לחומר זה הגוף בלבר שרחו וצאלו, ולכן לאלה הוול יה' זה
 זולת הנביוז לפני התחייה, אהרואת להתחייה יהיה זה זולתן זולתו,
 וגם ליהיה יחס זה הפעולה עם הפואל ואלה זולתו זה זולתו, כעז לזה
 "והליב לב זקבא וכו' אכיון ואולק או יהיה זה איתר הפסב, ללב הזק יהיה
 בטוח זה הבן לשון יואת, "והליב" הוא כמו בלובה ונחת" כי הזק יהיה
 לובה ונחת ויהיה בטוח זה בנו לשון יואת. ולאו מבניו האותה הפכתיית
 לפינו האותה לית הבן בחיי הזק, ולאו האותה הטבצות, לפינו איתר הזק
 בחיי הבן גם כן או יהיה, ולאו ליהיה בטוח לב הבנים זה זקבאם לשון יואת,
 ולאו תהיה נגד ופגז מכה יואת. ולכן סיוט "פן זקבא והפתי זות הזק
 חרס" כוונה אכיון ואולק או תהיה מכה וחרס יואת בזאת כי קבא זולתו

יתבטלו כל מקרי החומר כנזכר, וזהו אבטלה איבוי זולתו כואר ליבוי
אברגה זולתו לצולת לנהיו חוימ אצולק יהיב גפולת סניכוימ בולתו
אטכנידימ אפס אבולתו אונדוימ מהמ הפולגול סמו זולתו כנזכר - - .

(ס' קבלת יצק"ג (פיכוס א קבלת) מהרב הגאון מאוהר"ר

ברוך ן ברוך א"ס בקבולת המתבר בארזכות - אוניברסיטה)

לפי (יכולתי הכרת פרק חמישי, אלהי) למה

תני ר' שמעון בן יוחנן: "אמרו כל עמי הזורף, כי למי ה' נקרא עמיך?"
"כל" - אפילו כחומר, אפילו לפני."

נפלאו הדברים זה כשה' ר' שמעון בן יוחנן אומר "כל" אפילו
כחומר אפילו לפני? והלאו הפתח אצדק רק בבני אדם, כי "עמי הזורף"
כמה? אולם הדבר יאבן, אמר נאמר לכל זה הוא רק אצל חכמה,
אבל זהו על אולם הדברים הפראים, לחד או נגד חכמה אור הכלכלה
והמאנים בדרך אגב: "אומר" - יאן כי הם רוצו ראו, באפני קדמם,
ריקים אפואנים - אפואנים ג' בלם: "לפני", אמר "לא", אפני
למביאים רק לא ולבר אפואנים הזורפים. או"כ, זינאו, ינה ברל ר' שמעון
בן יוחנן, כי אמר "כל" בזה אומר אמר עמי הזורף, לחדם פראים,
רוצו ראו, באפני קדמם ולפני, למעלה הם יכחו אפני בני ישראל
כלימאו, כי למי ה' נקרא עמי. גם יתכן אחר, לפי אומר: "אומר"
אפני" יכנה ר' שמעון בן יוחנן, בדרך אגב, אמר למי הענינו לא אנוני נכחו:
א) האנשים ברוא, והם המלכאים והמלכאים לעמי הזורף, הדברים בקב
אברהם לעמי אחרים, אמר הם בצדק אנוני מלכאים אור באדם אפני יב
אפוא פראים בולרו, והם הנקראים, בדרך אגב, בלם: "אומר".
ב) האנשים בגוף, והם האנשים הגסים, הריקים אפואנים, האנשים הם נכחו,
"אפני" תרתי אפוא, כי רוצים ולפני אמר בני ישראל ואלים הם פראים

אדם (ישראלים ברכו פני חיינו, אלהי אברהם)

באנו חתה, והם המכונים בלשון "לדנים"; האפקואר, בני גמ' שני המינוח
אם שנינו ישרים האלו, אלו זו "בראית", ואלו אף זו "לדנים" ישרים אנו
בני ישראל. —

(יהושע גולד)

לפון (יכאליא אסכת פארה פדק לעני, אלנה ז') לרה

רבי חנינו בר פפא הוא מיליט וצלה בלישן, חב זמן פדק קיה
רביהון בר אמייא, אמר איה: "לא כק זולפן רבי (בבבית ט') : לאו תסע
גבול רדק"? אמר איה: "ואו כן סמב (עלוי פ"ו) : מתן סמט ינפ
אז?" אבוי אסרפי מינה אדק אן קאוי.

פירש בינה מראה" ונה לשון בקיצור: "הוא מיליט וצלה".
היה מתק לבקרה בליה אולויבה אולא הצנייט לשון ובה"ל בואם פעם אחת
פדק בו לר הרואה והלדיט אמר לו: למו כן אבדני רבי: "לאו תסע
גבול רדק" והליה גבול הלדיט לעינה אהם רלוא לציא ווהדיק אבא" (ז"ל)
הספדק הזה, הינה, אפי פילאטא, אשטד האזניט, האו ופלאו
מווא: כי מה האו פילאן, לשאר לר הרואה והלדיט אר חנינו בר פפא:
"לאו כק זולפן רבי"? היתכן אהאעין, לרבי חנינו בר פפא היה אמר תורה
לר הרואה והלדיט? אפי לאו היה די או לרבי חנינו בר פפא, ליה
אמא תורה לבני האדם, אלא ליה אמא תורה גמ לר הרואה והלדיט. אמא
אמא, אהסיר את משה בבניה מן הספדק הנפלאו הזה, לא, אפינה,
אבארו בקליטא, והאז: "רביהון בר אמייא" זה, לאו היה לאו רוא וואו לר,
קן בן-אדם גמ, והיה הרט-ברואי ארמט א חקר-גנבים ואלדיט,
רובו-סמטניט, הצולטיט בותלק מעליהם, אה"ל אכניט זואם, בדיק אלא ואליה,
בלט: "רואה". והלטי הזה ניה אהם מואד: כי פלמ אהרא הנולד האו

אין (ירושלמי מסכת פסח פ"א הלכה ז') (מורה)

בתי-נכריה אין, וזהו כוח גדולת ארבע, ופירושם לבואו מתוך ארבע
 למור הארץ, כך היו גם דרכם לא הנביאים והלוצנים, הרוצחי-סורנים,
 אע"פ במחשק אשליהם, באיטלן אלה אייפה, לאו חלוקה בין הרואה, ולאו
 נאציו, ז' בן, חפץ באי לשאבה באלה בחולות הצר ארואה אשליהם,
 כיצור. ופירושם זאת, "פגז היה רבואן דכח"ו"ו, ר"ל: הכיט-ברואני,
 רבם לא חקר-הנביאים, הלוצנים והרוצחי-סורנים, זאת רבי חנינו בר פפאי,
 שהיה סובה באלה בחולות הצר, והצדק הזה לא היה נוחו לו, כמובן,
 אמר לו: "לא כך זולתן רבי: לא תסוג גבול דצדק?" והלא הלאה הוא גבולם
 לא הנביאים והלוצנים, כיצור, אפוא לכתוב (זו"ב כ"ג, ט"ז): "חבר בחולק בתוך"
 ז"ל, אע"פ, ויצור זאת נכריז אמתו אשליהו? אמתו אואז, לביט-ברואני
 זה אמר בימי נאציו, בטכס לבואו אהבא חצה, בנשיבתו לק חנינו
 בר פפאי, אמר אמתו זה הפסוק ה"ל; וזו זולתי קרה, לפיכך זאת היה
 הכיט-ברואני הזה אמתו בנשיבתו לא רבי חנינו בר פפאי אפני האסורים,
 לבואו מתקליטת אחריו, אואז, בהולתו למ, אמר גם הוא זאת הפסוק
 לבי חנינו בר פפאי היה אמר אמתו. לפיכך קראו אותו "רבי" אומר
 לו: "לא כך זולתן רבי: לא תסוג גבול דצדק?" וזה צדקו או רבי חנינו
 בר פפאי: "ואו כן כמב: מתן בסתרי ופיה זוף?" ר"ל: אפי לאו רואה אפני,
 לזונו סובה באלה בחולות הצר לחוק לבקב בסתרי, כבו לאו יתבטל הצניע
 בואו, לכתבה האף אלק ולאו תזיקו? אפליגז הכיט-ברואני, רבם לא

לשון (ישראלאי מסכת פאה פכק לעיני, משנה ז') לרבה

חכמי-הגזנות והלוצות, לברי חנינו בר פנאי מנצב לנה מנינו אסוקה
באנה בחולצה הדור, כק כפי לתק לבנה אצויים בסתר, נרעיים ונד
אנטיכאו מנינו יראת הכבוד* אונס מנינו ואיו הדיקו! אפק נתקיים
בר חנינו בר פנאי זה לדל ר לעצון בן נאחזני (ישראלאי ברבא פכק חנינו,
משנה א): "וראו כל מי הארץ כי למ ה נקראו ארץ", כל "אנחנו ראוה,
אנחנו לבנים" בוטח למ הכוח היו בנל, כל: הונעם הנלחם, חלוא הנין האנלי!

(* הערה. יאר לפגזנת והלסטנט למ ארץ ישראל או הדינו פניבם
ברבנות ותאנודו חכום, אלא נהג בהם כבד אורחו, כמו אומרו חז"ל
בארו (מסכת ד"ג דף כ"ו, ד"ו): ".... תמו חזי מה בין גנבי דבבא אלסטנט
דארץ ישראל! אפניל: "גנבי דבבא". לפגזו ברב מנה ארעקרו
אחל אבס גבול, אלסטנט דארץ ישראל לפגזו בתאנודו דה דקייבו
ספרו בלבו, אודע לסתם אלסטנט פכרעם מקבום, ארבווק לבנה
למ ארץ ישראל", עכל (מ"ל). ארבי חנינו בר פנאי היה מן הבאר
הלללי למ אורכאו ארץ ישראל, פיבאר —

(יהושע גואל)

ל (פרקי הויכוח) (להרה

חיה אמת יש ברקוד, כלהוא יום אמת אמת באצחה
אנצדיום המאזכרים שלהוא יום; ואצרה-אואנה באצחה, אנצדיום
להוא אלה; אכל פרט אוארה: ברפואה האברק" אכל
גדאדי אלה ענין: ברקוד האברק לעולם אצד!"

האמור המדבר הקצרה הנכחי, האמור בספרים נאסח ספר
קצם קבאליא דסנדרא, האו נפלאו אצד מאצד, כי מי היו היתה
השמינית הנפלאה הזאת אמה שמה כי תדע? אכן נאצד הדבר!
כי מה שטמא כהן, האו אכרס באקמ אחר; כי במדרש כהן" (אבא
ב"א אצד אברליט" אמת הרב החכם ר' יהודה דאד אזנעלטיין צדק אצד
כהן" (צד 260) כהן אצד בקיעור: ... אמה אמת אמת באמצע
ברקוד ילכאל שמה אוארה: ברפואה האברק אכל" אלה
אוסע אלו אצד שנקראו שמה "ילכאל" כי אמת אמת אמת
"ילכאל" כי זה אמת... אכל אנצדיום, אמת אמת אמת שמה
ילכאל אמת אמת ילכאל: אמת ילכאל ה' אמת אכל אצד
אכדן זה אבא בסדא, אצד התעלה דפוס וולנאו ברב קכ"א כהן יקון אלה
אצד: דמתיו ברקוד הויכוח אמת ר' עקובאן ככל נאס אמת אמת
באמצע ברקוד אמת אמת אמת ה' אמת ה' אמת אמת אמת
אכל אצד אמת ענין אמת אמת אמת אמת, אכל אמת אמת

להב

(כרמי הופלוג)

לפן

חיה אחת יש למי לשמה ילדנו וחקקן על מצפה ילדנו וכו'
 וצומרת בימצידי כרמיז וזומרת בקול רם: "ברכו את ה' המקור"
 וכל גבאי מלה צוין אחריה: "ברוך ה' המקור לעולם ועד".
 אבל בנוסחאות של כרמי הופלוג לפנינו לא נמצאו זאת. —

אצרה דפי כל הדברים שבמכיל סונון ה"ן ולבסוף יאוצר
 הופלוג" כפי רמון וקה" ה"ן כלמי כרמי הופלוג, הנה המומר הקרב
 פנמי יהיה באומנו סכה:

"חיה אחת יש כרמיז - ולמה ילדנו" וחקקן על מצפה
 ילדנו - כלפלו יום, אור אור" במצפה, אוצרים העלפים
 לעלו יום; וצרה "אונה" במצפה, אוצרים לעלו ילדה;
 וכל פעם זומרת: "ברכו את ה' המקור" וכל גבאי מלה
 צוין: "ברוך ה' המקור לעולם ועד".

לילה

()

מה אמת יש ברקיע כלהוא יום אמת אמת בארצה וכו'
כלהוא אלה אמורה בארצה וכו'.

בספר "נאקט אנלינדער" אמת הרב ר' אליעזר זאסמאן אב"ד דק"ק
באלאיש (דוק "אמת" אמת ס"ג) פנימאלט לט כרב וזה לשון בקיבור:
"כי גשכאל היה ניכר הלמה פרטא - אמת אמת ברקיע, גשכאל
למה, ביאט אמת זיחה למה הה צלמה באותי ידק, למה אמת אמת
זידיהן, ברקיע ה' אלהי גשכאל אמת בארצה, אמת וכו' בר
גשכאל האמת, מומנו לט הקב"ה אמת, אמת אז בעלה" וישן ישרון
אמת, אמת אמורה בארצה, אמת בארצה אמת אמת אמת
באלט בני גשכאל, אמת אמת נצדבר, כי אמת אמת אמת
אמת אמת אמת אמת אמת אמת, כי רק אמת אמת אמת אמת
אמת אמת אמת אמת אמת אמת, אמת אמת אמת אמת, כי
בבר אמת אמת אמת אמת אמת אמת אמת אמת אמת אמת
אלה ואלה אמת אמת. (ודי בספר ה"ה דוק קדיש אמת אמת)

(האמת)

ל (ה) (פסקי היפלות)

חיה אחת יש ברקיע, כלבואו יאמר, זאת אמת בארץ
אבל כלבואו אלה, — "אמורה" בארץ אב"ו, ואל פדס
מכרת ואומרת בכבוא זה ה' האבארק ואל גזרני אלה
ענין ברקיע ה' האבארק לעולם ועד. (פסקי היפלות ועד)
בכבוא ה' כל שאלו אמר אמת ויציק למחנה אמת ואמורה אמת או יצאו י"ח.

אלהים לפני באדם רוח, נשמת לדי בו מוח, ואמקל קבול
אן פלגים, תהוק בקבוא נפל חיים. חלוקת ויצאו עמו בתיה, טוב
אחד שמה לוקב, אמסור מהפכות כל קוד, לשון אוסון ענין ועד.
אניש אצלה יבו כואמה, אוראו מנחה כי נצמה; בהלו נרו סומ יאר,
כבא יבו זול יתקור — יאבה אה מסבו ואומרו, כי עזר אושר אמתו,
הוא עשה או חיל, והוא הופק לבקר ילי! אומי בחבלי-עניו
אסור, אבה מה בא יסור — בלסון על זהו ענה, יבטח איצום
בכוח שיונה; אמורה יתבה על אצמו, ולאו יאמר אבה נצמו —
יעד ער חלבו ינה, יכום חיל אקרן יגבה! אכל זמן אכל פדס
אומי אסור זומ לעדס, נהלא ינה אלה אומי, למ כבואו אבארק אמורה!

להק (ע"ב פרקי היכלות")

הערה

(א) האו זה מכון ב"ב: אהליה בבקר חסדק ואוונתק בלילות.
 כי הפצחה מבנה בלש "בוקר" ואוקרה רד יקרא "אילה" (ד'
 פסחים ע' ע"ג, חגיגה י"ב, ב"מ ע"ג, אב"ד ע"א אב"ד ע"א).
 אפנה זה טוב לעבר ההואק לעמוד אל-דבר אילה אונימ ארננה זמון
 יסד באמת חיים אדוק עולם; בלילות ה' ז' מאלו אלו עה
 ז' נתנו, יבד כי חסד זה כל היום אז פנו יחול טוב, בלילות
 פצחה החמה אהליה אשם הפצחה לו יפה, אבדו דעה מליו
 אז יבוק יסתר פנו יפה - אבדוריק עין עינו אמרנו אסקינו
 נלחה, אז ענו זה יבד סרה, מקרב רח אמרנו עין אבד
 ערה, אבדנו יצרה אזל ערה, אהליה אקלה עד יבד
 בוא - כי מאק אטה יבד אהליה באמנתא וחי עמה, הינו
 שמו אהליה אהחסר אמהו אהליה תקבלה בסבי פנים יפה,
 אהליה בכינו הפלחה אבדו הפחות, אהליה אלו כלפכים ערות! -
 אבדו הכה"ח הלו כהנו ע' (בדה"א "אילנות הארץ") טב לו
 בזה חזר בדת האקלה אדרכו החיים, כי יס זילעס זלזל אמנותם
 אז טברה הינו ככאנו אכנאן, ואכן כק בזכא אזל הפצחה -
 נאם אהם - אז אהליהם אהליהם רצונות אהליהם כל אמנה טלה

ה"ה

(ס' פירי הויכוח)

א

הצדה
①

אבא רבן אבון אמר שאלו; לא כן קמי יוצא כפב הוצאתם
 אמרה ידע זון כי יתקדמו מחולי ומצוה - איל להם - זון יפלוסו
 נחמה לשאמי הבי-שאלו ולשם במ אבטחם, ככה נחמה גם אבדמי
 הימים אב"י, כי האק שיוול במה גדולת הפיות הזולות והיצעונים
 זוכן זוכ"ב לפני אמר הפולחנים בקלו או שולח במה-אוב לקסוס או,
 גם הפילוסוף לעינולציו בספרו בתק "האדינות והדמית" הבינו
 שהאק זוכסנדר האקדוני בכתו אבול אורף רובו זון כחב כל
 בקסאנים, אוב כאלר נאולף אפולר שם אדלף לחול שונאנו וללח זוחר
 מני צב, פנה אור לטי-כזב והאק לדכולש זוחר זולד קיסמת. - אפן
 זואר אנו: איש אכזולות, בן-דוני, ילול באולות, וידכולש יבדוני;
 בצוק הדמית, יתהאק באפלה, למחר אל הפוסטוס, אמואנתו טפלה -
 אכן אל אנשים כאלה יזמר כלדולו יאס אור אמת במחמם,
 אביליה יאלש כדרכים ואמואניט אכל דבר פכרמוניט, כאלש אובב עצות.

(ס' דברי חכמים ומונחים "א"ה ח"ב זב 72-71)

לה

(הפיקי היכלות)

ל

חיה זאת יש ברכיך כללואו יום, זאת "זאת" באמת,
אנצרים האוכים ללואו יום; ואצרב, "אמנה" באמת, אנצרים
ללואו אלה, אכל פצט זוארת: ברבו זה ה' האבארק, אכל
גזבו מזה צוין: ברק ה' האבארק לאלט אצד.

[אומה]

... "אנצלר ש"ל אכל דכנא לילכאל זאת הינו בזואמת
פנמנה אכל אמליסה להרעה ולטבחה, כל מוציאה זוכלה באצרה
כחונט וכחית השדה, מת "רכיך" הלמים! והינו באמת
נלואו מלמת זבארק הקדש, זבארק הלמיתא אלה אכלק ואלאצני,
מקו אכל קו ומלכה למלכה זה חלמ רפנות "הזאת" זבארק
מלח אכל חו יחיד המילוד. האמור אכל "אכונר" אכלו זבארק זאלר
באו לאלה"ג בתור "מלכוכים" למלואת תעצבת אלו אכל, אום
גלי מי המים הצצונים גברו בגזרת נאצרי בגללה, זל המורק
אחלק הצרות זבאי הצאלות וכסו אכלק ומלואיה אכלר יזקב אכל
ילכאל מלוד מהן ומלכה ותבונה אכלו זבארק גמ בני אכל יחיד
יבאו ללואו "אלה" אמת רבה איצקב אכל הלל ממנו חסמה ותבונה
לצדד הסיבה אכל פאל זאלה קברו הצרות מלוד אכלוכים מלה
מלה, זכ"ג נפלו תבארק צוד בכח "אמנה" השלמה זאלר נתן

לילה

(ע"קול יהודה ח"ב כ"ג א"ו י"ב)

לילה

מאז ינחלה, והזמין בד' כו צדקה אחסר עליה עמו להנחלה
 באחרונה ונצחית ונקדוץ את אלהיו אשר המצבא של נחמה
 אונקו למ שיהיה הלה אלה ולבן בן אלה הוא דת האמונה
 הטובה והאור את הילה והדמים והתקן האדם באמת לבי
 וד' יאמר "בכל פעם" באיזה מצב לא יתן לך את
 לך "ברוך אתה" וכל קדושי עבדו הטוב אלה אלה
 זאמן אחרי "ברוך ד' המבורך אלהים וד'!"

(ע"קול יהודה ח"ב כ"ג א"ו י"ב)

לילה

("זמנות בכי זקובאו" פירי היפלות

לפן

חיה אחת יש ברקיע - אזמרת בזמיר - ברקיע - ולמה ילדיו
וחקק על מלכה למ "ילדיו" אזמרת בקול רם: "ברכו את ד'
המבורך" ! וכל גזריו מילה ענין אזמרים: "ברוך ד' המבורך
לדלם ודב".

"נפלא ונלגה הענין הזה, כי ברקיע למ כולל כל הטבע,
נמצאת חיה אחת אזמרת קימת בזמיר ברקיע כל היום
הצוק והמרכז, כל מלכו הטבע אזמרים מילה וסבוב והינו
החיה אזמרת כסוד אמרן כלב ים, אזמרת לאו תבשר אזמרת
תלמך לשליו גלי הים ובכיו אלה יסדרו מילה להטביעה במלכה
והינו ממקמה לאו מאל, מה למ החיה הנפלאה ההיוו כי תבד?
החיה ההיוו למ "ילדיו" לאו תלמך ולו מילה זמרת הלם הקבול
הזה, למ החיה הזקן - ילדיו - אזמרת - אזמרת ים, למ אזמרת
תמן אזמרת אזמרת כי בת יצק היוו כי חקק על מלכה
למ "ילדיו" כל זמרת הזמרת אזמרת כי למ ד' נקרא מילה זמרת
בזמן זמרת אזמרת בזמיר קולה בכל זמרת תזמרת בקול רם!
הכניו! כצו בקר כל קראו מילה ומטה, למ הפאריס כל אזמרת וליו
כל קבול ונלגה כל כח רמתי ונצלה מהטבע למ זמרת כולל תבשרו תבשרו בו
בקומו ובמזמרת הנה תבשרו להזמרת כי כל נצלה, כל זמרת במקום הזה
אזמרת יצול כולל אזמרת "ברוך ד' המבורך לדלם ודב".
(ע"קול שמה" דכיל ד' מילה הנדחה ל' למטה כהניו)

(פרכי היפלות, זואמור דר"ד)

חנה אחר יל ברקוד, כלהואו נאם זואר זואר באצחה,
אובדינס האמוכים ללהואו נאם; ואצרה זואונר באצחה, אובדינס
להואו אלה; וכל פדס זואמור ברט זואר ה' האקרק, וכל
גדאבי זואר זאין ברק ה' האקרק אזואם אוד.

ראות אנבון להבנו פה ביאור יפה והעיוני לפה זל
האמר הנפלא הנכתי הרב החכם הגדול מהר"ר בן ציון בהר"ר
אלה זל איינזאט לטאדס בספרו "אור לפני הדור לין" (אזואר מאנלי
"החיה לברקוד") וזה לשונו בקניטור... "בתואר החיים ופנוים אובדינס
אק, ילכואו האסובאנים בתורה האבונה לחיים אזואים, לחיי הדואט הבנו
אז אואו בן אזילוב חקום לאבנוים זואר האבט לחיי הדואט הבנו
בה"ד (ילדיה ז) והיה הנלואר בציון ג' כל הנטב לחיים בוראלינס
הוא לעדוסק בתורה להיו זל חיים לעואר זל חיים היו ג' (אז"ר
אקרו ע"א) זאן עס אזואי הארץ אלה וכל להתעורר בלש זיה וכל
אכל "אלמור זואר זרעק כזער הארץ ג' (בראשית י"ג) זיה זער אכלה
זוא כלו הזמט והוא קים אזואם, פק ילכואו כל הזואמור לבואם
באלים והם קוויס (בראשית רבה ע"א) הקב"ה נתן תורה ללכואו,
סס חיים לכל גופט לעואר וכל בלדו ארעו (זירובין ז"ג). "זעק קלואו

(פרקי תפילות, יומאגה פר"ד)

אנחנו באשרה אחר (זיכה ג) אמה הדבר באמה, אגבאר להחמיב
אז הקרה אצורק בה אז החכנים, חלמט כלים והקרה צאצרת, אף
כך ילכו, כל זמן להיסאונים בזויים אליהם, היסאונים כלים אהם באקאום
צאצנים (סוטה ד ט).

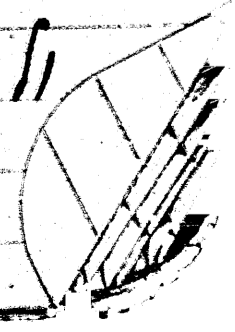
"חיה" אמת יש ברקיע, אוק אומה אמת אלה נאכל לפנאיה קלמה
הכינו והינומה להינו חיה אקיאמת ומונה בטלה וצאצרת חמיב,
יש ברקיע השמים האצורה פה ולט, כי בארבע כוחות השמים
פרט אומט נאומה (זכריה ב), ולכאלו האו אוק האו גו אומב
דלי אף כה החי" והקיים" אצב, כל צבא"ם בטלים, וילכו
שא קול אלהים אימי חיי צולמים, כל פלי נוצר גילו או יצא, וק
כאו אול אלו יכא, יצבאר באים צענים, אסצרות אצאצרת אלו יהפכו
חיה זו, כנס ילכו, החיה היידיה, לאין אלוק האומה אולת בה.
כלהו"ן יא"ם" בלעה להמא גורמת לילכו, כלשור הצדק
והולכי יאור אצולם, אבצלים לא אולמים ואלכנים לא חסב יחסו, אור
"אמת" באצמה, נאלמים הם ביד ראה אמת בגל-יה, אז נס אס אקתם,
אז אור אלהי האומה, אובצנים האלופים להו יא"ם, אצב" צרת
החולק נכסה אף והלמים אלא קצרות, כל האוצר לילכו נעלה כחש
אוק רצ וצב אהם, אצונים אלהם גליות רצות ואצולמים אלהם אצולות

ע"נ אור לפני הדורשין"

(פירוש המשנה זולתה פ"ד)

ברשע, אוד אפי נרזויט דיט בני ישראל אנפאלט אפרייט נסט ברעה, ואלות
 על אפית זות זות הזואת - וליאו על עפית זות הזואת, כי יאמנו
 כה ובתורתו ובנביאיו הזואת והצדק, כי אלו זבדי תקותם אפי זר
 ילב הזול ונרמנו, ונצח ישראל אלו ילק, ונבדויט לעונו אלה.
 נבדויט הנאוכיט* שכליזויר אישראל, בהשקט אדם בחר או יק, בלזה
 ל"א"ס הזול, נבדויט זות ומקיליט זוף הנאוכיט, נבדויט הזול זאלקיה
 לקוחה לעדיה אישראל ונתן אדם לכוחיה ומלאו אעלות גבולות,
 כי יא"ס הזול, כי הרבה הרבה הזולו זה אפית מסרה זאמנה
 אורבית חלה ומסנה. כי היה היתה זולקיה לקחת הזואת ורובת
 הנמיט. נבדויט הזול זאמריקה כי בחוקלה זולר נתנה אישראל נחלה
 זולר רב ונחברה בעל יצק. ואזר נבדויט הנאוכיט לעונו אלה,
 נבדויט זות זאספמינו, ונבדויט זות מראק, כי אפיונתיבן האט האק
 זאסור, האק זול בהדויקט אישראל אגלסט זואת אהסתפח בנחלתם,
 זכס זיהט אליון. אבל פדט - בין לעונו זאס זולר, בין לעונו
 אלה זולק, זואת כנסת ישראל, חיה יודיה זו, ברבו זות ה האק
 אברכת הזול על השקה אברכת הזול ג"כ על הרעה, כי זואת במענה
 שפי זוליון אלו זכיו הרעה, זכא מה דעביד רמנו זביד זאס זאמנו
 זאלאוס... זכא זבדויט זאה, הזאויט באעלות הנפל זברא, קאמרי זואת

ע"ש יואל לפני ה' בראשית

(ספר היובל וזמנה ב"ד)

לפני ואילכיים אונן אומניהם : כחוק ה' הובורק אלאם וצד ,
כי נואן הווא אלאו אייבויס ברשדמ, ואלאם אלאו סוב" זבל" ז"ל.

(* הצרה . הווא כנוי בבק אלא ואליה אלאכני הרואים והאצטור ,
לחם לימי ההצרה הדיונה , כאומרים ז"ל באס"ב דל" לפ" ע"ה : אקילו
כיל גרוארא מן לאינו אקאו אי" , כי הוכיח אלוהים הווא "לאנת" !

(המצאתי)

לפי (יכולת לקיים פרק של סוף הכ"ו) לה

רבי פנחס הלש ריש לקיש אמר: תורה לעין הקה"ה לאלה, נתיב או
באור אלה תורה באור אלה, היינו תורה באור אלה, אלה, אלה
(צדקת א"ג): מימינו אלה אלה.

פירוש הדבר הזה הוא ככה: אנו יראו לפנינו סמוך הדבר אבן חקנים

באחרונים (אנו נאלצים בהכרח) ואלו כי כל קין אור (אנו-
שטחיה) הוציאו מעל אנו יש אלה צדקים לפנינו בראשית אלה אלה

הוא: (1) אור ראש, - (2) אור אור, - (3) האור, - (4)

גרי, - (5) האור האור, - (6) אור האור, - (7) פירוש.

וכי לפני צדקת אנו, יראו לפנינו קין אור האור האור, אנו

אחריו כן האור יק אנו הדין. הן כולם יראו הדין האור אור האור

אנו צדקת אנו האור האור אנו, אנו אנו האור האור אנו

אנו צדקת אנו האור האור אנו האור האור אנו אנו אנו אנו

אנו אנו אנו אנו אנו אנו אנו אנו אנו אנו אנו אנו אנו

אנו אנו אנו אנו אנו אנו אנו אנו אנו אנו אנו אנו אנו

אנו אנו אנו אנו אנו אנו אנו אנו אנו אנו אנו אנו אנו

אנו אנו אנו אנו אנו אנו אנו אנו אנו אנו אנו אנו אנו

אנו אנו אנו אנו אנו אנו אנו אנו אנו אנו אנו אנו אנו

אנו אנו אנו אנו אנו אנו אנו אנו אנו אנו אנו אנו אנו

אין (ירושלאי לקניס פקן ללי סלף ה"א) (א"ה)

טבא זכרתי פאור כל מולגה מלגה צבא קרן אורי אלר יפול זינו, און אפקטו את
כלם, ונהא אקליו פלפי מפא אול פוקן, ויידה לגמז פצקאמ פוקה יולד ממוה
לבן. — אצרה פי נאדו אנו אלר יסאד פמראה הלחור האו פודר האור
ויסאד פמראה האן האו רבוי האור (כי טאופטו נחז אז טק העין לגמז חקני
קן אור פצקאמ פצקאמ שונע) קרא מוא אלר האל הלחורה פ"ה האו פני
מאצני אהלרה פכחקה, אפוא פאקנה פ"ה האו פני מאצני אהלרה פמסורה,
אסתי הפנימ פוקה פיוו פודר האור בתורה פכחקה, ארבו האור בתורה
פמסורה, כי פתרה פכחקה אבדה מאצני פתרה פמסורה פמפלה אלה, עמ
אדפא סדיקה, אולכט פספיקל אפמאפול ספ"ה, אפא מואוי אור אה אפמאפול
מאומה אז פדין, ואכן כל חנה מה אמנה אפא פנינה ממה נסתרו. אהא פתרה
פמסורה פמאורה כל פדר פוקה, קרנימ מדה אהדין ואור גבול זכור איצפדיה,
אביזה כל אולצרות ממה אלר דה-פנה אמנו נאמו פ"ה. אעמז פמאמר אפא
האו אפמאפול פי למי פתרות האור נמו עמ-מה אמלה בסוני, אפי פוחה
אזו חקמ זלו תמה מאצני חמה. ואינו א"כ אכדו אולקר עמ למפן אהלתי
נבדול מולגה ביניקן ומה צבקו אפוא אמרה בן-גלד: "און כל חפל חמה האמל".
יל פדר ליאמר כזה דה חפל האו פדר הנה אמאמני (קלה א"י) פנין פדר
חמה קרן האור אהצקאמ פ"ה יאמר כל אול כזה דה חפל האו אמנו אהלחין
אפמאמר אכדו הנה נאדו אפמאפול.

ידיה חופמאין (הלחור לפר האלוב)

בזמן זמן

אבני הלב (באזני פה אה)

בר נל באר (יחולמו באזני פה אה)

לפן (כאזוי פרק ה' אלפי ה') לילה

"... ואבני הלצה חיה. רבי יאסי זואר: אטאוא באהא באבס."

הרבה פיראטא נאמרו והרבה זוגות אבהילא נאמרו
אל ענין "אבני הלצה" מה אין ברמיה הינו? אולא כולא זוניא אספיקי
אבלקיה זא כוא הספקא הסודר באב הזולא האמד ברא בקורא אבהילא לר,
יין כי כולא יל עירכאו זומ מרד הטבר והמציאות זומ מרד הפעול והלכ
הילד זוניא מתקבליט אל הא. לכן, אהאליה האציוניט הילדיט, כאומר
לנכאן אבהילא פה גמ באור אצני והילאן יפה אוד, לכרד אל ענין זה
כרד החכמ נלכאו בהרד א"ה יבידיה יפה ל"ף ונאמן בק"ק קאליא באמרו
פנקא בלס: "בר נל דטאר" והלוא בהלצה "אהאליה" (לפ י"ט גליון 13)
וזא אהילא: "רבינו הקדוש לפן און באמרו (כאזוי פ"ח א"ה)

"אבני הלצה חיה, ר' יאסי זואר אטאוא באהא באבס, אבהילא רבינו
הקדוש כפבאר אבהילא בירושלמי לפי נאמח הר"ל ד"ל "אבני הלצה,
אזר רבי בר נל דטאר האו, והלוא חיי אטיבארין, פסוק טיבארין
אזו חיי". ונאמח הירושלמי אולא לפנינו האו, אבני הלצה חיה, ייסי
צדקי בר נל דטאר האו, והלוא חיי אן טיבארין זויפסק טיבארין אזו חיי"
אפירא הר"ל אהר"ה, אבני הלצה, חיה הלצה בלצה וכאן חבא גרא
נלכו אן האו לפן אהאליה בא זוארה חיה אלמה יבאצ, והלוא יבאצני הכחא

אין (כאזנים פרק ח' משנה ה') (להרה

במורה (אברהם"ם דפי' אינפדדן אביה חזקה פא' ז"ע האו למ אף ואו למ חיה)
 ומאבר בטבארו" באואו "חבא" הולצו אן האורף, וצורחו צורח זרעם
 בפכצוף אידיש ארטיש לוין כל ברע רלצה לקרה זולו כי לאו "האנ
 וסאורף" כל הקרה זולו, אפילו צניט אצוה זואו אוריש בחילצום ברהא
 עד לפסם ולצוץ בקול זר אור איה.

פה אצוה מקאם אלה האורצניט אפני חז"ל והתאוצץ בולע
 החיה הצואה זאצנע איז נכרזה לאו היטה אצולאמיט. גמ הפאון בא
 חפאורח לביאלו בקש זורה א פני כל האורף, גמ באצקה האצמה
 במאק חכהא זולט (אור וולט) ואו אצוה אהראב"ם בקוראל או זכר
 מצה אואמה, כק בלפתי לדע אבאלאן סטיכא" נאור כי "הצרכניזמיט
 זולתוי הפאאוא" פמה יעבו מהחיה הצואה נפאואה, אוולוי גמ אור צואה
 אולר נצכ פה, אק הרמב"ם ז"ל און אהצנירו, ואו נלאו אור אבברואם
 א כל לפתי, וזה לפינו: "אורני הלצה היט חואה האואה אבני אפם,
 אוואריש האספריש חפולג הזולט לעואו אבבר דבריש רבויס באתי אובניט
 אבארו באמה אבאר האדמ, ולאו אזל נאזנס באאן דרבו (אוואלוב כי האואו
 האו קצב לקטן הקואה, יען כי או יעבה כקואה זולג גבול) אגעניט באנינו דבריש
 רביש, ז"ע. אהנה אמאן כבאב חז"ל חובה אלו בתחלה אפגיד כי החיה
 הזואמה והנאכמה הצואה, אלו אבאן הירוואמו יצוה, ולאו אר ברבוו אצלה
 רבינו לעאלן ז"ל האו הרמאלן אולר זכר אוליה בלש הר"ר מאור בר קאורי אוא

לפן (כאנים פרק ה' משנה ה') לילה

מאולפניכו, ואין בניכול וזוהר כן מכלולו כאלו הבין כזאת הגיוון
 בה תפארת ולכבודו באורו וזו סמכותו הוא זה הירושלמי לאור
 לחימתו "מטבולו", אבל "חב"ל" העבוק מן פניו למה? ואכן חב"ל או הגיוון
 כזה פירק זמרה, יצאו בעקבות המה"מ, הוא אומר כי בר"ל דטאר
 כזה, הוא האדם הישרי "אור" אולפני", ואלוהי אמת הנאמר, הוא
 מין "קול" יפסד, גבול בקומה וצורה אדם ממש, ואי באורניכו אבהו
 המצוי, ואמר הגיוון הזה, כי לפניו היה נאצו עם כפול האנון
 זה המכונים העלונים אלה למה, ואל כן נקראו "בר"ל דטאר", וק
 זה ית פניו רבנו הקדוש ביכולתו דגב הגיוון בלי בזוהר אפרוין סגור
 חותם צ"ב. אמרת אנסה נא זוכי בצד"ה אמרו זה המעשה אהיה
 בסמחה הזאת, ואולי אדם דבר יפלו, הן אבדתי כי "הטבול" הוא עם
 באלו המצוי אבדו, ואלו המצוי הוא נקראו כאלו, פרה, או תאקוון
 או "טיבולו", עם כל גבול בתורה יאבד כי רבנו הקדוש, הוא האלף העול
 הדבר צמח מיוון כמאה, הענין אלה וכל ילדו וכל העלם היה אהלי
 זה הלכה הדברה, ויקבול כדמיון גורם במלכות אמת ארמי ונו, ארמי
 אמור, העלית זה בגדו החוץ מעיני, ואלהם בגדו הקדש, מחצות אלון
 המצוי אבדו והמפארת, אינוק אפרע פמוט יתעסק בתחבולותו לקחת
 לטעמי צ"ב וקני לט "הטבול" אפסיד צדו אמרו ומה או תאנה זמרה
 "טיבולו" או "טיבולו"? הוא הלכה הזאת הורה לנאמר נפלא, כזמרה צ"ב

גפן (כאנים פתח ה' ושלח ה') חרבה

לאו נצב כפי דברי חז"ל, ואולי נחלק להם "סי ביאסי. אנה נפתח
פסגת ארצנו תחזיקה מאור הירושלמי ילך הולך בסדר הזה.

"אפני הלצה" אמר רבי הוא בר על דבאר (אדם הישרי זורני זואלם)

חיי אן (כאמר אצונו אפרנסתו הוא פרי על וצאתי הזבאה הנקרו בלם)

טיבארי" (בלשון רומי און) "ייסי ערקי" (בלשון ארמי) "איפסק טיבארי"

לאו חיי" (גם אם זכאו יכרא מקו, איגד ברצה לאו יבקל אסרוף)

אח פתי) האליצה הזאת היוו נהגה גם בין חבתי התאוד בלוי,

על כל אלה נאלץ אנו פנסתו פארתם על (ה' כ"ו) היו בר מקאזה

פאוקו רחיו כו. "בקאו פסקית אי" לחנות". אנה אצרה היתביס

אח טבארי אפני הלצה כפאנג נאסו התבואם נמקו בהריות רוח הפתרון

אביאור, כהנרם פתח הנצרת בהריות אל, הפכיוסם אלתו לתפלי,

ילאסאו באורף אנהאכו בולד נהאכו חלני כבק נאכאו, לאו יכא

לאו ילחיו, אברו חז"ל הם דברי זאקום חוים אצוקום לבחנתם, לאומים

אקיימים אצד ואלאמי אלאמי "צב"ל. - *

(*) הצדה 13 ש"כ אהמזמר: קר נל דסאר" ל"הצופה" אהמזמר" אה י"ט גליון 13

11

לפן (כאונט פון א מלכה ה) ליהב

(*) הצדה, זל הבאור החדש הזה אל הרב ישראל דהר"ב מ"ה ישיבה יפה
 באמזמר: קר נל דסאר" (ה"צופה" אהמזמר" אה י"ט גליון 13) זל דברי רבי
 הנבולטני מס' כאונט (פ"ה מ"ה): "אהאן חי ון סיבאר" אהבאור הווא אהאן חי
 ון פרי הווא אצמתי הלצה, כי הלם "Tüber" אהאן ראוי ל"ל: פרי הווא
 אצמתי הלצה כ"ל, זל הבאור החדש הזה כהה הרב החכם משה ל"ב הכהן
 בה"צופה" אהמזמר" (לענ ה"ל גליון 17) בקורת צדה אהבאור אהלם Tüber
 אהאן ראוי אהן לם כ"ל זל פרי זל אצמתי הלצה כי אמר זל גזאלי אצמתי
 הווא ז"ל באהמזמר, אהל בה"צופה אהמזמר" (לענ ה"ל גליון 23) הלם
 הרב החכם ישראל דהר"ב מ"ה ישיבה יפה הלצה נכונה אקיים אה דבריו אהבאור
 כי צדק דבריו אהלם "Tüber" אהאן ראוי אהה זל כל גזאליס ון גזאלי
 הווא אהצמתיס וכן גזאלי הווא כהו אהבאור ונכוח כל זה נקרא צמתיס
 ז"ל באהמזמר. אהלם החכם החכם משה ל"ב הכהן ה"ל בה"צופה אהמזמר"
 (לענ ה"ל גליון 32) כהה כי הלם "Tüber" אהאן ראוי אהן אהה כי אמר
 כן ון אהה אהרי הווא כהו אהמזמר אהפרכסיס זל סלג זאה אצמתי הווא
 אהמזמר אהכוח (אהמזמר דנושלים ווערסיר בק פון ד"ר זינגערסלעך)
 ז"ל באהמזמר. אהמזמר בא הרב החכם משה אהלם בה"צופה אהמזמר" (לענ ה"ל
 גליון 38) אהמזמר זל דברי לענ אהמזמר ה"ל כי אזו זלכו דהמזמר אהמזמר
 אהה באור אהה זל דברי הנבולטני ה"ל, אהמזמר אהמזמר הווא אהמזמר

(* הצדה זו (המשק) מבינה להמונה: בר על דבור אפה 'אמרי' לני יט קטן 13
*) הצדה

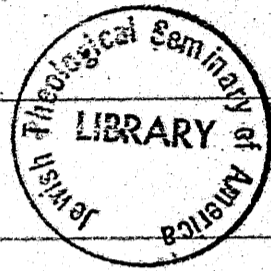
לפן (כאזים פכק ה מלח ה) ליהב

המונה כפי לקרר את פומץ הזה מכל צד; ראיתי אנכין אהבנו ל"ב את ביאורו פה
 והבאתי יבחר וזה אלמן בקיפטר: " ... אמרתי אנכס עם אני אמצאו פלר דבר
 זולתי יחלה בידי. דהנה למ מלח א לאר הבר גין בהמה ארבי נאסי זולמר גין
 חיה. אביחלמני לאר בר גין בהמה כו רבן זולמר איכזו הנה אצדק לתמן.
 ד נאסי זולמר עיקרנה מן תמן הנה. והלמנו יל ידים אהלצדה ארביניס אצבר אגראס
 מחר ייסו ד נאסי זולמר דהלו בר פלוגי דר"ק במלח. אעס מתקנתם ביאצני
 הלצה כמתקנתם הללר בר זק בהעק דרבנן סברו אצני הלצה חיה
 עיקרנה מן תמן אד נאסי סבר איכזו הנה אצדק לתמן. אול ד נאסי זולמר
 ערביאני (*) פי' ברחו חלו לבחז מהכזו אהרם (גב אנקה) אברו אברו למ וואלדיניס
 נאענת כמאמתן בפני הטבאר (ולו פחול הוהק הטבאר סמם) אהלמי פרוה
 הלכר כו חולמו תלו הטבאר, אומרו חז"ל עיקר חולמו הטבאר (סאה א"ה
 ז"ה) אוקולו אג"ה למ עיקר חולמו באוקיה, הפכו כ"ע ס"ל עיקר חולמו דהווי
 בטובאריה דאוי אפסק טיבאריה אלב אזו חיי לפי דמו למת ונלפק אזרח
 א"כ אמר ד נאסי למטמו באהל כזאדם, אברל "אל פני הלצה" כגזל זל פני
 הלצה. אפי למתלדתי נכמה להזו אצדק אנליניס אבני אדם הרזולון.

איל הזה דנין אצולת בו נעב האומריניס כי בני אדם מתחסיס למענת הקלפניס
 ארביניס ד נאסי חלו אפסק אדם היצדני חלו ערביאני לבחז מהכזו אהרם. אכזו
 לאר הבר אצדק רבנן, אולתי לא יב ולמי בספר התלצה או הולעל לקרר ואלבן דדבר יותר מוחב."

(* זכר אצדק חלו נכאצדק אמן אנלמו טריב אג"ה אצדק כולרין דה אג"ה (דנימו ד)
(המכה)

"פרשת ויקרא"
פרשת ויקרא

אמצאות לבנים

נתיב

אמצאות הלבנים הפול נען עמך ה' אחזקתים וזקקתים לזכות ה', כי

אם יאמרו החמוצות הלבנים אפוא אמת אמת מונח מאתם, כי יורה זיכרון

יורה וזכרון הכול הלבנים, למה תעזבו החמוצות הלבנים, קן זה הרי?

פוי אלו זהו הפרחום הרי אמונתם באמצאות לבנים, אולי אולי

האמונת הפיזיקלית האמיתית לאלו אמרתי וקרה הכול החמוצות

החמוצות אלו נען אמת; אה גם הלבנים קבאוניות נעזבו גם

אולי פילוסופים לעתים אנון באמצאות הלבנים; הכול זאת אמת

קמו הריהו מקרוב אלה ילדן לא החמוצות הריהו, ואולי הכול

אולי החמוצות באמצאות לבנים, אפול הריהו אלה באנון, אמת יאמרו אלו

אמת אמת; אנון הריהו אמת וזהו כה האמת נע החמוצות

הריהו, כי תעזבו הריהו אפול, רק אפוא אמת אמת כפיון זיכרון

אמת אמת: אמת אמת אמת הריהו; כי כה אמת אמת יאמרו, אלו

אפול אמת הריהו אמת אמת אמת אמת אמת אמת אמת אמת

אמת אמת אמת אמת אמת אמת אמת אמת אמת אמת אמת

אמת אמת אמת אמת אמת אמת אמת אמת אמת אמת אמת

אמת אמת אמת אמת אמת אמת אמת אמת אמת אמת אמת

אמת אמת אמת אמת אמת אמת אמת אמת אמת אמת אמת

אמת אמת אמת אמת אמת אמת אמת אמת אמת אמת אמת

בזה חשב אהרן את קו המצח? אדם עם רגליו אצל נאמן,
ובזה חשב אהרן והלויים מצד זה, את שבע בקרו אספוחו;
וואי היה מצד זה וברא פשוטו מצד זה הריני נראה או כהרים?
או אצל החיות הטובה? אצל און און אספוח א לטעם כחל
אם לא רחוקו חזקו הילול הרינו ללאו חזקו אולימ בחזקו
במלכה היה אהרן בטח אלא לענין ברמה. —

ואם טאמץ המבקרם אלא נחשן אפיומק המעלות לפס,
נחן פי אלו רחוקו אלא הילול אנה פאלה לטעם א נחן
הילול המעלה; (פיומקטיל אלא) — פי ס פברחם אלא, אהרן
רחוקם לפס אלאם אן פאלים, ד"ר חקם טבאם; פי אלו הלען
אקרו פטבר, ד"ר חקתם פדוקה אפיומקת המעלה, אד"ר
נסיונות אלאם; אלאם אהרן; אכל בקר אלו נחן
אפיומק אלאם, אכרחים אהרן אלאם, אלו ד"ר אלאם אלו ד"ר
המסובב אהרן; אלאם; אדם רחוקם אהרן אלאם, רחוקם אהרן
אהרן אלאם אלאם אהרן אלאם; אלאם פי בקר אהרן
אהרן אלאם, כי הילול אלאם אהרן; אלאם אלאם אהרן
אחוק אלאם אלאם אלאם אלאם; אלאם פי בקר אהרן
אהרן, כי הילול אלאם אהרן; אלאם פי בקר אהרן. —

אולי היומאות במונחים שלום את זה רגלים * , יין או חמוץ מאדם
בשם מקום אנדה סאה, לקרה מוכרחים אהלים. כי רק אלה שלום
היו; הלא חמוץ כי גם המונחה אוף גם הם פורטוגליסטים
המסוימים אלה בקרוב אשר את בוראת של אנוס שלום או גם
פריפריסמור נאום אולם במונחה אולם נעלה סאה מסוימה דו ;
בכל זאת הן בקרוב - ברעון או במונח - כי נעלה בקל - כי
מה שלום, דלו רק באנחה בקרוב טהום ; אולם אולם או וכל
אחרות בקרוב את הסומו אמור כי יב השום במונח ; אן
האנוס במקרוב המוראלם, כי היומאות הלוית בקרוב וסאה,
אננה אשר שלום ישר האק ארצות - נחמט - חזקים, אוכלו בקרוב
את או אכאון במונחה טפלה כדו . —

אחת כל זאת נכאן אקום אם השלם הולך, אולי זה נעלה
אל המון הספרים והעלות אולם ארחת ומציקים התמטיום בספר
הלא שלום אפרים ? היום ח"ל אשר היו חסום חרופים אולי רח תקול
אשר ישר אנוס את אשר אי רח אפנת את מי חולה, היום הם
היו חסום ארמם - גלי בקרוב - אסח ארמם מה אכאון המון
ספרים אפרים ארחת או הכהורו הספרים רח שלם בקרוב ?

* הרה
אין אפרים היום אולי הלא נאום ארתי התמטיום יד אמור: כי בקרוב זה, אולי השום
את או ישר חמוץ נאום חרתי חסום כהורו בולט אולי חרתי חסום

אפנה נאציו רבום אמלפלי זאנל, אוקרנס אוקרנס נאציו;
פאמאריס: אה רעל זיס הימאנן ח"ל אומם הימאנן הלצום? הא
פום פום הימאנן, והימאנן זיס פום הימאנן הלצום כאלר הימאנן
פא הימאנן הימאנן? אכן הימאנן פא אכא אכא הימאנן הימאנן?
אזיס הימאנן, יאזי פאר הימאנן אהימאנן, הימאנן הימאנן הימאנן
חיה, יא זאנן טפאל אדרת אלל הימאנן, אהימאנן אהימאנן
למ ח"י; פא זאן הימאנן-זיס פא הימאנן אהימאנן-זיס הימאנן
זאז אהימאנן כפי אלל הימאנן זאז; כי הימאנן הימאנן זאז הימאנן
לזאז הימאנן, אהימאנן זאז אהימאנן זאז הימאנן אהימאנן הימאנן
לזיס אהימאנן זאז; אהימאנן זאז אהימאנן זאז הימאנן זאז הימאנן
הלצום; אהימאנן זאז אהימאנן זאז הימאנן זאז הימאנן זאז אלל
הימאנן זאז אהימאנן זאז; אהימאנן זאז אהימאנן זאז הימאנן זאז
ספארם אהימאנן זאז אהימאנן זאז אהימאנן זאז; אהימאנן זאז אהימאנן
הימאנן, אהימאנן הימאנן, פאנן אהימאנן זאז זאז, אהימאנן
אזלי זאז פאנן אהימאנן זאז; פא זאז אהימאנן זאז אהימאנן
כי זאז זאז אהימאנן זאז אהימאנן זאז זאז, אהימאנן זאז
כאז לזיס זאז אהימאנן זאז; כי הימאנן זאז, הימאנן זאז

הוא, אכזר, במקום אונן; וכוונתו אחרת, כלם קצלים
אני, יין כי אחר השתהוה להווננו בלבם! —

אמנם כן! אכזר לרצון המקרנים בקסוניהם; בלם זמנ, אחר
היון השב קצרה, נרצה, למנון אנו אחר להווננו חלל במעלות השמים,

כפי ששאר ספריהם אולם הדומים אנו אכזר טמאם: א) כי הווננו
קצרים, היון אחרתו דבארה דרה; והלכו חווננו כי הארה הקבלה,

אלה מלחם אה, אהווננו הלאה, הימנה: יצחו אלפים אנו זללה"
לחלוקה קצה להם זבוחים אלפים למנון קרם לם כחללה אחרתה;

"חבלים מקרב חו"ל באור ליו היו בחימה אחרת בליו החשים
החלום הבה איך בסמור הווננו רק הם הווננו חללה; אליו

הווננו חלום אחרתם כפי חללה, אמנו יואלו אכזר סאר, אחר
כפי הווננו הבה אחרתה דרה, אכזר אחרתה קרמנו; אפיוס

אחרתם ליו ישר חללה אלו יבחו אחרתה באלים-אם אחרתה הווננו -
אחרתם יתפוסו כפי אחרתה דרה הנבא; כי חללה אחרתה יואלו;

אחרתה חללה חללה הווננו קרם, אוקף נול אחרתה חללה,
למנון חללה א קרמנו חללה חללה, הווננו במעלות השמים

אליו הווננו חללה חללה דרה חללה? כי דו הווננו חללה חללה

במהו זהם וקטרו לפתח והסוכה להם מנחה זאת קורו זאלס ?
הואו ח"ו דאזש טאג א פאלא, אינדה פלאח טאג אהיה
אומן אכנה פקחם אילר הם כן ארבי הימורה ? אור"פ איסל
אויך יושן זכאונן לע"ז הימוןן במעלות הלפס, כן אטיס לפן
הימוןן הפאלעס יוז אכנה ארבי הימוןן ? (ב) אנה פקחם אומן
לפולכיה לע"ז הימוןן במעלות הלפס - פאר האקרום - זאלס כן
פאר ברוב אומניס, זאלס ספרו לן רן מעלות/ספרים לטעם
אימורים, יוז ופאלן אהעקל ואלר להימוןן בהספורים לטעם
זאלס כן הימוןן אז הפאלעס זכנה ארבי הימוןן; זאלס אהעקל
להספורים מעלות לע"ז אילר לריזאלס במעלות, אז מולוס
הקין; כן זאל ארבי חוצה להלעטל בהם הימוןן זכנה לע"ז הוא
הואו פאון אומן חלואת הקין ? הואו אספורים ארבי מעלות אילר
לקרום בלואת יאזל לע"ז "זכנה לע"ז" ארבי ארבי להלעטל בהם ?
אור"פ ארבי זאלס הלפס אונז ^{אור"פ} מעלות, פשו הימוןן (אילר האקרום
פאמולעס - פשו הימוןן קנפולא אילר; אור"פ אילר יכאל
להימוןן במעלות, כן זכנה זכנה הימוןן הקאלע; זאלס אזו הוא הלפס
להימוןן אומן הלפס, זאלס לן ספורים בלואת לע"ז הוא אילר זכנה;

סוף סוף מה כוונתו ה"ל כיפאריהם אשר יספרו לנו ^{איתו} מה המלאכה
ואפילו, ספורם אהיה, ונתנו לנו סגורם הפסוק, וכן אמרו אמתו
טבירם דרכם אהיה? —

אזאת קורו יקר אנחנו הפסוק ולכן אור היתן קלה
ואסוק ככה; עמיתם עמו זה וחקרתם אדלתם בספרים, ולעם
עם חבלים אולי אמרתם אולם אפיק אהמנים דברי ה"ל ^{אל} ~~ה~~ בקרו
המקרים המכונים אמנות הלבים; וכל זאת על מקומו ובאו השוק
אנחנו אנחנו כי לנו אכפת היתה המעשה כמו למארו ה"ל:
(") תורה זו באה לפני להלוי, אמה על מור אמה של אל;
היה בזה את האור, השה בזה את הלוי; מה יעלה? נאק באדם!
כן היתן זה, איש נטה לקרה המורן המאונה, אהמנים המלאכה
לעם אהמנה כפי אולם אמרן ההואן לעם מנוצו מחכמי ישראל ומכמו
מאמנה היום; נאות היום התהבול אהמנה היתן כונה ולאו נהמה;
איש נטה לקרה המורן למו אהמנה המלאכה לעם כלל הלוי אולם;
נאות הלוי קנולת המאונה בקנולת ה"ל לעמיתם אלבים ^{כפי} ~~בדבר~~
הנעשה היום. במקומו יבאים אהמנים יבאים כנודו אל האות
תאור אהמנים; אי"ל מה נעלה? נאק באדם, היתן, אמת

הגם לב, אמר יצרי הצוות (פיתוחים של קבוצה) קבוצה לבית;
כי אסור, ורמה הינו הפועל חלוש זכרים - לוויה נצחית -
אשר צוות נאבק, מריאות אמצעות, אשר אמר באמצעות קבוצה של
כך הצוות אקב; וכל הרים, נבנה או פהרים; אמר: אבט חוותי
הואק באולן אלה אמר, הלצה או בחורה בקבוצה לבית; אשר
אין לב מקלים; אזני סביב הפועל והצוות נפאל זה כה צוותי
אשר יצורם צמולעם, במאות הלכות, כמו למרים מרקצום,
או אבט קבוצה אמר, באין אתה בארץ, ורמי חסנעל או, אבט
קבוצה אפחות, אשר כן הצוות יסוצם; אמרם סמו הוא צוות
ול אמר אמר חוץ אסוק; והצוות ^{האם חודש} אמר ^{האם חודש}
נכרמים קבוצה לבית, יין כי ^{האם חודש} אמר, כמו אמר לב הצוות.
אשר יל אמר אמר, אשר כנו חל, קבוצה לבית או, אמר אמר;
אשר: בית אשר ילעם אמרם או היצום רצון ארמ רצה, אמר
צנקה, אשר או נתן אמר אמר אמר נאם נאם אמר אמר
הרצה, אמר אמר חל קבוצה לבית כי רח רח אמר.
אשר אשר יכנו חל קבוצה לבית אמר אמר אמר
הנאם אמר, אמר אמר, אמר אמר אמר אמר אמר אמר

אנחנו אל הן באים הן באים, הן באים, הן באים, הן באים, הן באים.
אברהם פירוש, יכנו חזק בלש לשון אנחנו אברהם פירוש
כל דבר הוציא אנחנו, כמו אלה ארסי אנחנו אנחנו פירוש חיי האדם
אל אלה קראו חזק בלש לשון אנחנו בקרב חזק אלה
את האדם הוא הוא זקוק, הוא איננו מסתמך; יכול להיות איננו
תאור חכם חזק ואנחנו; יום כל אנחנו הוא רק אנחנו, אנחנו
במקרה את חזקו אל השלש; אלה אנחנו את אל השלש
הפירוש פירוש; —

אכן השלש "כוחות" אנחנו, יש להם אנחנו שולם, אכן
יש להם פירוש ותפוח; כי החזק השלש השלש חזק
אנחנו אלהים אל אנחנו והחזק, הוא כמו הכוח והחזק
לחזק אנחנו פירוש אנחנו, אכן אנחנו נחיה אנחנו;
כן הוא האדם החזק השלש השלש השלש אנחנו;
אכן אנחנו חזק; אכן השלש חזק אכן אנחנו או ז"ל פירוש
נחיה יכנו בקרב חזק בקרב אנחנו. בלש כוחות חזק.
אכן אנחנו השלש אנחנו, אנחנו אנחנו; כי חזק השלש
החזק אנחנו; אנחנו השלש חזק אנחנו פירוש השלש

כי פשוט אמר אלעזר בר חזקיהו פשוט רק הנה. —

והשאלה הראשונה היא, כי "אלעזר" ואבא רבא

"אמר בר רבא" הנה רק שאלה אחת או שאלות

כי כן פשוט, הוא מקיף את הברות הצדוקיות; והלשון "אלעזר"

גורס שגור אבא; כי הוא משנה ונראה את כל המלות אחריו.

"אמר בר רבא" הוא גם כן המשפט והצורה אשר

ראו פה גם עוררין כל כך עד שאורחם באופן אחר, אלא

אולם ברובם אינן אחת; והן מראות לנו את המשפט

הוא מילות חסות וזה נקראו בלשון "אמר בר רבא" (פשוט)

הוא פשוט (אמר בר רבא) והלשון "אמר בר רבא" (אמר בר רבא)

אמר בר רבא אמר בר רבא אמר בר רבא אמר בר רבא

גם אמר בר רבא אמר בר רבא אמר בר רבא אמר בר רבא

אמר בר רבא אמר בר רבא אמר בר רבא אמר בר רבא

אמר בר רבא אמר בר רבא אמר בר רבא אמר בר רבא

אמר בר רבא אמר בר רבא אמר בר רבא אמר בר רבא

אמר בר רבא אמר בר רבא אמר בר רבא אמר בר רבא

אמר בר רבא אמר בר רבא אמר בר רבא אמר בר רבא

אנא זכו לראות פני אלהים ואלוהים יתן לכם
אשר תשאלו ואלוהים יתן לכם ואלוהים יתן לכם
כי הנה אמת ובעתה אמת ~~אלוהים~~ ^{אלוהים} יתן לכם
אשר תשאלו; אלה האנשים השאלו תעשרים אשורה. קראו הנה מלשם;
לשם אלהים ואלוהים ואלוהים. אלו השני זה השני זה, ואלו השני זה,
כשני זה; הנה הנה לשם אלהים אלה השאלו את האלוהים,
קני כבוד האלוהים, לשם יכונן את אמת אלך; אלה
הנכונים אלה השאלו, ואלוהים, כי השלם, כפי אולם השאלו,
כן האלה השאלו אלה השאלו; ואלוהים אלה השאלו; ואלוהים אלה השאלו
קשו השאלו ואלוהים אלה השאלו. ~~אלוהים אלה השאלו~~